

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XIV. De ortu Honorii: & quomodo Theodosius, relicto Constantinopoli Arcadio, in Italia[m] profectus est. Item de successione Novatianorum, & reliquorum Patriarcharum: & de Arianorum audacia. Et ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAP. XIV.

Cap. 18.

De ortu Honorii: & quomodo Theodosius, relictus Constantinopoli Arcadio, in Italiam profectus est. Item de successione Novatianorum, & reliquorum Patriarcharum: & de Arianorum audacia. Et quomodo Theodosius occiso Tyranno magnificum Romæ triumphum egit.

Eodem tempore, cum Theodosius aduersus Maximum expeditionem pararet, Honorius ei filius nascitur. Tandem vero paratis jam omnibus quæ ad bellum necessaria erant, ipse Constantinopoli excedens, Arcadium Augustum filium suum illic reliquit, ac Thessalonicam profectus, Valentininum ibi offendit. Et legatos qui à Maximo missi erant, nec repulit aperte, nec admisit: sed assumpto exercitu, in Italianum contendit. Sub idem tempus Agelius Novatianorum apud Constantinopolim Episcopus, fato instante, Sisiniūnum unum ex Presbyteris suis, successorem sibi designavit. Conquerente autem plebe quod non potius ordinasset Marcianum, virum religionis causâ celebrimum; cum jam melius se habere videretur, Marcianum ordinavit: & populum in Ecclesia alloquutus est his verbis, post me Marcianus sit vester Episcopus: post illum verò Sisinius. Quæcum dixisset, haud multo post ex hac vita migravit, per annos quadraginta præfulata testæ sua magna cum laude perfunctus. Nec desunt, qui eum virum persecutionum temporibus confessorem fuisse affirment. Haud multo post Timotheo & Cyrillo ex hac luce sublati, Alexandrinam quidem sedem Theophilus, Hierosolymitanam vero Ioannes suscepit. Constantinopoli quoque, Demophilus Arianæ sectæ Episcopus extreum diem obiit. Cujus in locum Marinus quidam ex Thracia est substitutus. Sed cum Dorotheus Antiochia Syriae advenisset, tanquam magis idoneus, Arianorum sectæ illic præfuit. Interea temporis Theodosio in Italiam ingresso, variis procurisque libidine rumores de bello increbueré. Apud Arianos quidem ferebatur, quod multis in prælio occisis, Imperator in tyranni potestatem venisset. Qui non aliter ac si re ipsa completa essent quæ inter se lusurabant, animos sumplerunt: & impetu facto,

Πρὶ τῆς θμίστεως ὄντος ἡ ὅτι τῇ κατεπτίναι λίται ἐρίσει, ἵταλις ἐρχεται· ἡδὲ τῇ σταθμῷ πατεῖται· ἢ τὸν ἀλκην πατριαρχὸν ἡδὲ τὸ Θράσον τὴν ὁδον· ἢ ὡς ἀνέλων τὸν τύρανον Σιοδέτον, μηχανητὸν Σφιαμοντενόμην ποιει.

EΝ τέτω, δὲ τῶν τεκνευαζομένων, σύνεις τὸν τεκνόν μάζημον πόλεμον ποτε τοις ὄντεις οὐσίαις· ὡς δὲ αὐτῷ ταῦται τὸ σεγκλανή πύρεπιστο, καταλιπὼν τὸν καταπόλει βασιλεύοντα δροσίδιον τὸν παταλαμάνει ἐν θεοσαλονίκῃ κατεῖλιπεν· καὶ τὸν δύτον αλέπιας ταχὺ μάζημα πέσεσθεις, ἔτε απέπεμπτεν εἰς τὸ περιβολεῖον ἀναλαβὼν δὲ τὸν τεκνόν· Ιώτας, ἐπὶ τὴν ἵταλιαν ἐχώρει περιβολεῖον τὸν χερόνον μέλλων τελευτὴν ἀγέλοντος, ἐν ταῖς αντινεπόλεσταν ταῖς ναυαγίαις ἐπιπλεπτος, ἐψηφίσατο διῆς αὐτῷ στίνον πεσεῖται· εγντῶν τοῦτον αὐτὸν μεμφούμενον τὸ περιβολεῖον, ὅπις μητριανὸν ἐπὶ ἐνταξείᾳ ἐπιπλεόντος ἐχειρίσατο μαρτυρίῳ καὶ τῷ λαῷ διὰ τὴν σκηληπιανὴν πεσεῖσθαι, μετέχει, λέγων, μαρκιανὸν ἐχεῖτε μηδέτον, στίνον· καὶ ὁ μην τάδε εἶπεν, σακρατερὸν ἐτελεύτησεν, ἐπὶ τεσαρακονταποντὶν ἐνδοκίμως τῆς οἰκείας αἱρέσεως περιβολεῖον εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ὁμολογήσιν ἰχνεύοντες τετοντὸν αὐλόντα διὰ ἑλληνικοὺς καρυέρημας καὶ πολλῶν δὲ ὕστερου, τιμοθεοὺς καὶ κείλια τὸν Βίον μεταλλαξάμενα, διαδέχεται τὸν διλεξανδρεόν Θρόνον Σεβόμενον· τὸ δὲ περιβολύμαν, ιωάννης ἐπὶ δὲ τὴν κατανεπλεως, καὶ δημόσια· ὁ τῆς Δρειστίνης ἡγεμόνης· ἐτελεύτησεν μαρτυρίῳ δέτε οἱ θράκης μετακληθεῖς, ἐπιτέπτεται τὸν διαδοχὴν ὡς ἐπικλητούς· δὲ διηρέεται τὸν ταρά σύρεις αἰνιοχεῖας ἐλθων, τερσάδοι τὸν αἱρέσεως· ἐν τοτῷ δὲ ζεοδοτούσι τὸν ἵταλιαν αἱρομένας, Φῆμαν πλεύσαντες τοὺς τὸν δρεινοῖς, ὡς πολλῶν διὰ τὴν μαρτιερόντων, ταῦτα τὸν τύρανον ὁ βασιλεὺς ἐθύμειον· καὶ ὡς ἐπιγνωμόφοις πόνοις ἀναγοποίειν, ἐθάρρησταν καὶ καταδραμόντα,

τελεσίς ἐπικόπτης οἰκίαν ἐνέπεισαν, καὶ πεπαινοῦσες, ὅπερ ἐκκλησιῶν ἀνεργεῖται τῷ βασιλεῖ τὰ αὐτὰ τὸν πόλεμον καὶ γνώμην αἴτειν· οἱ δὲ ψάλται μαζί μαζεύονται, ηὔθρονται συλλαβόμενοι τὸν τύραννον ἀνεῖλον· αὐδραγάθις ὃς ὁ γραμμανὸν αἰνεῖται, οὐ τάδε εἶναι, σὺν αὐτοῖς ὄπλοις εἰς πόλεμον ἀνεφέρονται ἡλατοῦ, καὶ διεφθάρῃς ἐπολέμηστο τοι διαλυθεῖσθαι τὸν τείχον, ἐπειδὴ εἰκότα γραμμανῷ πυρωρήσας, ἵκεν εἰς ρώμην καὶ Ἐπινίουν ωμοπόναμα ἀλευτικανῷ ἐπελέγεσθαι τὰ πεῖται τὴν ιταλίαν ἐκκλησίας εὑ διέπηκε σωμένη γῆς Κιεσίων δοτοθανεῖ.

A Nectarii Episcopi domum incenderunt, agerententes quod Ecclesias obtineret. Verum Imperator ex animi sui sententia bellum confecit. Enim milites Maximi, seu metu bellici apparatus quem Theodosius aduersus ipsos contraxerat, seu proditione ducti, tyrannum comprehensum interemerunt. Andragathius vero, is qui Gratianum necaverat, his rebus compertis, armatus ut erat, sese in praefuentem fluvium precipitavit, atque ita extinctus est. Hunc in modum finito bello, cum Imperator Gratianum, sicuti parerat, ultus, Romanum venisset, & una cum Valentiniano insignem triumphum egisset, res quoque Ecclesiasticas in Italia recte ordinavit. Commodū enim lustina ē viuis excederat.

Κεφ. ΙΙ.

Οὐτὶς φλαβιανός, καὶ ἐναγρίτης ἀγριοχίων· καὶ οὐδὲ τῇδε λαζαρίτειος θυμόμενος τοῖς καθαρίστοις τὴν διοίσουν· καὶ οὐδὲ τὸ σεραπίον τὸν κατεστρατεῖται ἀλλαγίδιον λικαῖον νιφέρι.

EN τῷ τότε παλίν τὸν αὐλιοχείατελούτησαν, διέμενον οἱ τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιάζοντες, οὓς ἀναβάσαντας σὺν τῷ μελέτῃ δοθέντις ὄρκος Δόπορεφόμενοι φλαβιανον, καὶ πᾶς εἵδε πᾶς, τὸ δόγμα διαφερόμενοι· καθίσατο διάντοις ἐπίσκοπος ἐναγρίτης· ἐπολέμησεν τὸν βασιλέαν Πτολεμαῖος, σφέπεται τοι τὸν τελευτὴν διδόχην ἔτερος ἐπίπρωτος, φλαβιανος αὐλιπάτης· οἰδαί τοι τὸν κοινωνίαν τοῦτο τὸ τέτον τὸν χειρόν, αἰλιεξανδρέων ἐπίσκοπος τὸ πατέρες αὐλιοῖς διούστησιερον εἰς ἐκκλησίαζον, οὗτοι τοῦ περὶ τὸν παρηγένετον κοινωνίαν τοῦτο τὸ τέτον τὸν χειρόν, οἰδεξανδρέων τοῖς ἑλληνικοῖς μυστήσιοις, ἔξεπόμπευταδοταὶ καὶ Φαλλός, καὶ εἰς πέτερον τὸν τοῖς αδόντοις κεκρυμμένον καλαγάλασον τὸν ἡ ἐφαίνετο, δημοσίᾳ πήδην εἰς ἐπίδιξιν πελέσαι τὸ αἰλιπές, καὶ τὸ αἰδόκητον ἐσυμβάντος καταπλαγήσαντες οἱ ἔπλειοι, πρεμένοι τοῖς πνεύσιοῖς τοῦτον κατεδραμονταί, καὶ μὴν πλευνάντες, εὖ δὲ, τεργυματικας τοιούσιας, καταλαμβάνοντο τὸ σε-

CAPUT XV.

De Flaviano & Evagrio Antiochenis Episcopis: & de his que Alexandria gesta sunt in eversione templi Bacchi: & de Serapio, aliisque idolorum templis destructis.

P Er idem tempus mortuo Antiochiae Paulino, hi qui sub illo in Ecclesia congregabantur, Flavianum utpote qui juris iurandi sub Meletio præstiti fidem violasset, averti perleveraverunt, licet in doctrina fidei nihil ab eo dissentirent. Et Evagrius eorum Episcopus est ordinatus. Qui cum exiguo temporis spatio supervixisset, nemo deinceps in ejus locum successit, obstante videlicet Flaviano. Sed quicunque communione Flaviani detrectabant, separatis collectas agebant. Eodem tempore Alexandrinae urbis Episcopus, templum Bacchi quod illuc erat, in Ecclesiam commutavit. Illud enim ab Imperatore petatum, dono accepérat. Porro dum simulacra ejus loci everterentur, & adyta recluderentur, Episcopus sacris Paganorum contumeliale studens illudere, ea de industria publicavit ac traduxit. Phallos etiam, & quidquid in adytis occultum aut erat aut videbatur esse ridiculum, publicè spectandum proposuit. Tum vero Pagani, & insolito & insperato rei spectaculo commoti, nequaquam quiescere potuerunt. Sed conspiratione inter se facta, in Christianos irruerunt. Multisque eorum occisis & vulneratis,

YYYY ij